

til Skolebespisning. Men noget ganske andet er Forholdet, naar der foreligger Forslag om begge Dele. Naar der saa fremsættes Ændringsforslag om kun at tage den ene Del, er det en Selvfølge, at de, der ønske at tage begge Dele paa en Gang, have Ret til at sige: De, der den Gang kun vilde tage det ene, havde ikke den Tillid til Kommunalbestyrelserne, som vi andre, der vilde tage begge Dele paa en Gang. Det var kun det, jeg havde Lyst til at bemærke. Jeg beklager i øvrigt, at Spørgsmaalet om Skolebespisning, selv om det, saadan som det foreligger her, ikke er noget uhyre stort Spørgsmaal, alligevel nu synes at være blevet til et Spørgsmaal af ikke ringe Betydning om Kommunernes større eller mindre Ret, og det var det, det nødvendig skulde have været. Ogsaa der maa det ærede Medlem for Kjøbenhavns 5te Valgkreds og hans Partifæller finde sig i, hvad jeg mener, nemlig at er der nogen, der i særlig Grad har Skyld i, at Skolebespisningen er bleven til et efter deres Mening overordentlig stort Spørgsmaal om Kommunalbestyrelsernes Ret, saa er det dem selv, der først og fremmest have bragt dette frem. — Jeg vil gerne endnu en Gang til Slutning sige — jeg skal saa i øvrigt ikke blande mig i Debatten, thi jeg antager i hvert Fald, at den allerede er tilstrækkelig —, at jeg haaber paa, at Interessen for Skolebespisningen skal vækkes gennem det lille Lovforslag, der her foreligger. Jeg har før klart og tydelig præciseret, hvad jeg mener, der vil blive naaet derved, og hvad jeg mener, der endnu staar tilbage. Jeg syntes, at den højtærede Kultusminister gav sin Tilslutning dertil, hvad jeg er ham taknemmelig for, idet han sagde, at vi ikke skulde blive staaende ved dette, men se at faa ogsaa det næste Skridt taget. Men lad os saa lade Spørgsmaalet om Kommunernes større eller mindre Ret ligge ved denne Sag, thi det er ikke det, hvorom det særligt drejer sig. Men skulle vi endelig have det Spørgsmaal frem, lad os saa dog med det samme faa slaaet fast, at naar det kommer til Stykket, er det alligevel en Udvidelse af Kommunalbestyrelsernes Ret; det drejer sig ikke her om noget saa stort som det, vi i sin Tid vilde have givet dem, men den Ret, de faa her, er alligevel større end den, de have for Tiden, og derfor siger jeg nu, som jeg har sagt før, og som det er refereret af det ærede Medlem for Kjøbenhavns 5te Valgkreds, at de, der stemme imod dette Lovforslag, tør ikke være med til at give Kommunalbestyrel-

serne denne Ret, som der her er givet dem. Jeg ved nu ikke, om det ærede Medlem og hans Meningsfæller, som have talt imod det, ville stemme imod det, saa jeg tør ikke sige, at de ville gøre det, men hvis de ville stemme imod det, saa er det at vise Mistillid til Kommunalbestyrelserne, de tør ikke være med til at give dem den Ret, som der gives dem gennem dette Lovforslag, en Ret, som ikke er saa forfærdelig stor, men som dog er større end den, de have nu.

N. Christensen: Den ærede Indenrigsminister bestrider Rigtigheden af mit Anbringende om, at det er blevet Praksis i Købstadkommunalbestyrelserne at yde saa stort et Tilskud til Skolebespisningen, som de finde fornødent, selv om det overstiger, hvad private yde i lignende Øjemed, og til Bestyrkelse af sine Udtalelser anførte den ærede Minister, at i to Byer, Frederiksberg og Esbjerg, var man ikke gaaet saa vidt. Jeg har nu ikke blot anført eet Eksempel, nemlig det fra Aarhus, men to Eksempler, nemlig ogsaa fra Helsingør, men jeg mente, at det kunde være nok, naar jeg nævnte de Summer, det drejede sig om, i det ene Eksempel, nemlig fra Aarhus. Jeg skal nu oplyse om, at i Helsingør har hele Udgiften til Skolebørns Bespisning for det sidste Aar, for hvilket der foreligger Regnskab, været 543 Kr. 93 Ø. Heraf er der kun indkommet fra private 136 Kr., og Kommunen har maattet tilskyde 300 Kr., medens Resten er brugt af Bespisningsforeningens Formue. Man vil altsaa se, at der er flere Steder, hvor man er gaaet til at bevilge mere fra Kommunens Side, end der er ydet af private. Men selv om man ikke kan sige, at det er almindelig Praksis, at der fra Kommunalbestyrelsens Side ydes, hvad der skønnes at være fornødent ud over Halvdelen, er det nu konstateret her, at der er Kommuner, som, uden at de ere bleyne forhindrede deri, have ydet saadanne større Bidrag, og nu kan det vel ikke være Regeringens eller dette Tings Opgave at sørge for, at vi faa en Lov, som bliver en Hemsko paa den videre Udvikling af dette Forhold. Det bør snarere være vor Opgave at faa vedtaget en Lov, som kan være tjenlig for de Kommuner, der have fundet det nødvendigt at bevilge saa store Beløb, thi de paagældende Kommunalbestyrelser have naturligvis ikke bevilget disse Penge for deres Morskabs Skyld, men fordi det var aldeles nødvendigt, naar de trængende fattige og sultne Børn skulde have Mad,